

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3400/2023. (VII. 27.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint másodfokú bíróság Pfv.IV.24.590/2022/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A Dr. Gönczi Gergely Ügyvédi Iroda által képviselt indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó a Kúria mint másodfokú bíróság Pfv.IV.24.590/2022/2. számú végzése ellen – a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.759/2021/2. számú végzésére is kiterjedően – terjesztette elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt 2022. június 28-án, a Fővárosi Törvényszék útján az Alkotmánybírósághoz. A panaszbeadvány a támadott bírói döntést az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével tartotta ellentétesnek.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panaszból és a mellékletként csatolt dokumentumokból megállapítható, hogy az alapügy (sajtó-helyreigazítás iránt indított per) tárgya egy a Fővárosi Közterület-fenntartó Zártkörűen Működő Nonprofit Részvénytársaság (a továbbiakban: felperes) által kifogásolt cikk miatti jogvita volt, amelynek során a gazdasági társaság felperes az elsőfokú ítéletet követően beolvadt az ugyancsak gazdasági társaság indítványozóba. A jogvita alapját az képezte, hogy a Magyar Nemzet című napilap, valamint egy internetes oldal 2021. január 21-én „Fantomdolgozókat rejtegethet az FKF – Kamupozíciót kaphatnak egyes elküldött vezetők a fővárosi cégnél” címmel cikkeket jelentetett meg, amelyeknek több (a kifogásolt tartalom tekintetében szó szerint meg-egyező) közlését a felperes valótlannak tartotta, és a napilap, valamint az internetes oldal szerkesztőségét helyreigazítás közzétételét kérte. A szerkesztőség azonban ennek a kérésnek nem tett eleget, ezért a felperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. § (1) bekezdése alapján, a (3) bekezdés szerinti határidőben keresetet indított ellene.
- [3] 2.1. A Fővárosi Törvényszék a 2021. június 17-én kelt 40.P.20.630/2021/14. számú ítéletével kötelezte a szerkesztőséget, hogy a sérelmezett cikkeket azonos helyen az ítélet rendelkező részében foglalt helyreigazító közleményeket jelentesse meg. Az ítélet indokolása – a kereset és az ellenkérelem ismertetését követően – rámutatott, hogy a kereset alapos, mert az azonos tartalmú cikkek abszurditást fogalmaznak meg, megtévesztik az olvasókat, akik így az objektív valótlanból szintén valótlan következtetésre juthatnak. A cikkek szerint a felperes dolgozói olyan bérjegyzéket kaptak minden hónapban, amely valamennyi dolgozó havi bérét mutatta, így egymás bérét is láthatták egy nyilvános, közös iraton. Ezen azonban – a cikk szerint – a közelmúltban a felperes úgy változtatott, hogy a szellemi dolgozók bérjegyzékét leválasztotta, így törekedve „azon szellemi beosztású alkalmazottai pénzelését, akik csak papíron a dolgozói, mert a valóságban nem dolgoznak” (ítélet 4. oldal). A felperes azonban bizonyítékokkal támasztotta alá, hogy a bérjegyzék az egyes alkalmazottak havi bérkimutatása, amelyen mindenki csak a saját bérét láthatja; „nincsen valamiféle »közös« bérjegyzék, amit minden dolgozó nézeget” (ítélet 5. oldal). Ebből következően a „közös” bérjegyzéket a felperes nem is szüntette meg; márpedig a cikk írója erre a valótlan tényállításra alapozta azt az állítását, hogy a felperesnél van több olyan szellemi foglalkoztatott, aki nem jár be dolgozni, vagyis munka nélkül jut a fizetéséhez. A bizonyítékokból kiderült az is, hogy a dolgozók nem is voltak megbontva szellemi és fizikai beosztásaikra. Ezért a bíróság – hivatkozva a PK 12. számú és a PK 15. számú állásfoglalásokra, valamint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdésére is – helyreigazításra kötelezte a szerkesztőséget.

- [4] 2.2. Az ítélet ellen az alperes fellebbezett, amely alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla a 2022. január 6-án kelt, 1.Pf.20.759/2021/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette. Indokolásként az ítéltábla kifejtette, hogy a Pp. 240. § (1) bekezdés *f*) pontja szerint a bíróság az eljárást hivatalból megszünteti, ha a fél meghal vagy megszűnik, feltéve, hogy a jogviszony természete a jogutódlást kizárja. „A Fővárosi Ítéltábla hivatalos tudomása szerint a felperes [...] az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2021. augusztus 31-i hatállyal beolvadt [az indítványozóba]. A felperest ugyanezen napon a cégnyilvántartásból – a beolvadás miatt – törölték.” (Indokolás [6]) A végzés indokolása hivatkozott továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:54. § (1) bekezdésére, amely szerint a személyiségi jogokat személyesen lehet érvényesíteni; illetve az Smtv. 12. § (1) bekezdésére, amelynek értelmében: „Ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállításai valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.” E jogszabályi rendelkezésekből – az ítéltábla következtetése szerint – az tűnik ki, hogy a sajtó-helyreigazítási igény személyhez kötött követelés, azzal kapcsolatban jogsértésre csak az érintett, a sajtóközleményben felismerhető személy kezdeményezhet eljárást. A PK 13. számú állásfoglalás szerint az kérhet sajtó-helyreigazítást, akinek a személyére a sajtóközlemény – nevének megjelölésével vagy egyéb módon – utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető, elsősorban az, akit a sajtóközleményben név szerint megjelöltek. Ugyanakkor az is követelhet sajtó-helyreigazítást, akit név szerint nem jelöltek meg, ha a közlés a személyére vonatkozik, a személyét érinti, feltéve, hogy személye a sajtóközlemény tartalmából valamilyen módon felismerhető. Az ítéltábla szerint: „A Ptk., a Pp. és az Smtv. szabályaiból következően a sajtó-helyreigazítási igény kifejezetten a sérelmet szenvedett jogosult személyéhez kötődik, anyagi jogutódlás hatálya alá nem eshet, így kizárt, hogy az más személyre – akár élők között, akár halál/megszűnés esetén – átszálljon. Tekintettel arra, hogy a sajtó-helyreigazítási igény olyan személyhez fűződő jog, amely esetében jogutódlásra nem kerülhet sor, a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 379. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette.” (Indokolás [11]–[12])
- [5] 2.3. Az ítéltábla végzése ellen a felperes jogutódlaként perbelépést bejelentő indítványozó fellebbezést nyújtott be. Ez alapján eljárva a Kúria mint másodfokú bíróság a 2022. május 18-án kelt, Pf.IV.24.590/2022/2. számú végzésével az ítéltábla végzését helybenhagyta. A Kúria az indokolásban ismertette a fellebbezést, amely szerint az indítványozó sérelmezte, hogy az ítéltábla nem vette figyelembe, hogy a szervezeti változás után öt társaság – így a felperes is – az engedélyes tevékenységeit, közszolgáltatói szerepkörükből fakadó kötelezettségeit és jogait, szolgáltatási portfólióját és munkavállalói közösségeit új egységes közműcéggént, változatlan formában, divíziók keretében viszi tovább. Ebből következően a beolvadó tagvállalatok jogvédelem alatt álló brandjeinek is az indítványozó a tulajdonosa jogutódlaként. Az indítványozó állítása szerint a jogutódlásból fakadóan minden, a korábbi cégek jóhírnevét erodáló, hitelességét aláásó megjelenés rombolja az adott brand megítélését, így a brand tulajdonosának hitelességére is kártékony hatással van. A beolvadást követően az indítványozó a felperessel azonos néven végzi a személyszállítást és a lomtalanítási tevékenységet továbbra is, nem szűnt meg az arculati név használata. Az indítványozó amellet is érvelt, hogy a személyiségi jogi perekben a felperes oldalán bekövetkezett jogutódlással kapcsolatos ítélkezési gyakorlat alapján, analógia útján, a természetes személyek esetében érvényesülő jogutódlásnak a jogi személyek tekintetében is érvényesülnie kell. Hangsúlyozta, hogy mivel a perben sérelmezett közlés őt érinti, rá vonatkozik, ezért jogosult perbelépni – ezt erősíti a Kúria Pfv.21.837/2018/4. számú határozata, és a PK 13. számú állásfoglalás azon fordulata, amely szerint sajtó-helyreigazítási igényt az is érvényesíthet, akit név szerint ugyan nem jelölnek meg, személye azonban a sajtóközlemény tartalmából valamilyen módon felismerhető.
- [6] A fellebbezést azonban a Kúria alaptalannak minősítette, és az abban foglaltakra figyelemmel szükségesnek tartotta hangsúlyozni a következőket. A Pp. 48. § (4) bekezdésének jogutódlásra vonatkozó szabályát a 240. § (1) bekezdés *f*) pontja kiegészíti egy pergátló akadállyal, amely szerint a bíróság az eljárást – annak bármely szakaszában – hivatalból megszünteti, ha a fél meghal vagy megszűnik, feltéve, hogy a jogviszony természete a jogutódlást kizárja. Erre akkor kerülhet sor, amikor az anyagi jogi szabályok kizárják a jogutódlást. Az indítványozó azt igazolta, hogy a felperes jogképessége a Ptk. 3:44. § (1) bekezdése alapján 2021. augusztus 31-én beolvadás miatt jogutódlással megszűnt, társasági jogi szempontból ő a felperes jogutódja. A Kúriának azonban azt kellett megítélnie, hogy a sajtó-helyreigazítás iránt indított perben, a felperes keresettel érvényesített joga vonatkozásában kizárt-e a jogutódlás, figyelemmel a Ptk. említett 2:54. § (1) bekezdésére és az Smtv. 12. §

(1) bekezdésére. Amint azt a Kúria kifejtette, helyreigazító közlemény közzétételét csak személyesen lehet kérni, a helyreigazítást kérő csak a saját személyét ért sérelem miatt kérhet jogvédelmet. Ez következik a PK 13. számú állásfoglalás indítványozó által is hivatkozott részeiből is. „A sajtóközlemény közzétételekor még létre nem jött jogi személy esetén azonban ez a feltétel fogalmilag kizárt, hogy fennálljon. A sajtó-helyreigazítási igény olyan személyhez fűződő (személyiségi) jog, amely nem száll (szállhat) át a jogutódra, a Ptk., az Smtv. és a Pp. fenti rendelkezései ugyanis egyértelműen kizárják a jogutód sajtó-helyreigazítás iránti igényérvényesítési jogát. A személyes igényérvényesítés elvéből következően [az indítványozó] ezt a jogvédelmi eszközt a jogelődöt ért sérelem miatt nem veheti igénybe.” (Végzés [18]–[19]) A Kúria egyetértett az ítéletábrával abban, hogy az általános jogutódlás ellenére a sajtó-helyreigazítás tekintetében a speciális szabályok miatt a jogutód nem jogosult a jogelődöt ért sérelem miatt a felperes jogutódjaként perbe lépni. Az indítványozó által idézett kúriai határozatokról kimondta, hogy azok más tárgyú perekben születtek, részben a hozzátartozók által érvényesített kegyeleti jog tárgyában, így a jelen ügygel nem áll fenn ugyanazonosság. Az indítványozó által felhívott ítéletábrái határozatok pedig nem minősülnek a Kúriát az ítélezési tevékenysége során kötő határozatoknak.

- [7] 3. Az indítványozó a Kúria végzése ellen – a Fővárosi Ítéletábra végzésére is kiterjedően – alkotmányjogi panaszt nyújtott be, kérve annak megsemmisítését. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseiként a VI. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését jelölte meg. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban ismertette a tényállást és a pertörténetet, részletesen kitérve a Fővárosi Önkormányzat azon döntésére, amelynek eredményeként a felperes az indítványozóba – mint egységes fővárosi közműtársaságba, amely 5 céget és 6 szolgáltatói tevékenységet tömörít – beolvadt, és annak önálló divíziójaként, önálló brandként működik tovább. Az indítványozó a befogadhatósági kritériumok fennállása körében utalt rá, hogy az alap eljárásban a jogutód jogán kívánt perbe lépni, így érintettnek tekinthető. A jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, a panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben nyújtotta be, és a támadott bírói döntés álláspontja szerint felvet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség gyanúját.
- [8] 3.1. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelme kapcsán az indítványozó – idézve az Alkotmánybíróság néhány döntését is – arra hivatkozott, hogy a jóhírnévhez való jog a jogi személyeket is megilleti; mivel azonban e szervezetek élettelen entitások, így személyiségük lényegét elsősorban azon, a kívülvilág számára érzékelhető elemekkel lehet meghatározni (különösen: név, szimbólumok, arculati elemek), amelyek révén e jogalanyságok megjelennek a kívülvilágban, és amelyek alapján harmadik személyek számára beazonosíthatók (lásd: 3165/2021. (IV. 30.) AB határozat, Indokolás [56]). Ebből az indítványozó arra következtetett, hogy az elsőfokú bíróság által valótlán tényállításnak minősített, a felperesre vonatkozó közlések kihatással vannak az indítványozóra is, mint a „brand építésével aktívan foglalkozó, az FKF nevet, arculatot és színeket használó, az FKF jóhírnevének megőrzésében minden szempontból érdekelt” védjegyjogosultra, közszolgáltatást végző jogi személyre. Az indítványozó perbelépését kizáró kúriai jogértelmezés – amely a jogutódlást kizáró anyagi jogi előírásnak tekintette a Ptk. 2:54. §-át és az Smtv. 12. §-át – a konkrét ügyben nem kellően differenciált; a természetes személyek helyzetét tartotta szem előtt, amelyből nem következik, hogy jogi személyek esetében is kizárt lenne a jogutódlás.
- [9] Az indítványozó arra is utalt, hogy természetes személyek esetében a jogalkotó a meghalt ember személyiségi jogait a kegyeleti jogon keresztül peresíthetővé tette, és ugyan jogi személyeknél kegyeleti jogról nem beszélhetünk, de ilyen konstrukcióra nincs is szükség abban az esetben, ha van jogutód, aki a jogelődöt ért jogsérelmet peresítheti. Az alkotmányjogi panasz kritizálta és alaptörvény-ellenesnek tartotta azt a kúriai jogértelmezést, amely a BH 2014.6.176 számon közzétett eseti döntésből vezette le a jogutódlás kizártságát, ezt az ügyet ugyanis lényeges jellemzőiben a jelen üggyel eltérőnek tartotta. Ismételt hangsúlyozta, hogy „az FKF neve, arculata, a tárgyi valóságban megnyilvánuló külső ismérvei, tevékenysége, változatlan, szakadatlan, folyamatos.”
- [10] Az indítványozó saját jogértelmezése alátámasztására ismételt hivatkozott fellebbezésében említett eseti döntésekre is, amelyek követését szerinte az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési szabály is megkívánja, máskülönben az ügyben nem jut érvényre az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése. Azt is hangsúlyozta, hogy a jelen ügyben a felperes jogelőd első fokon már érvényesítette a személyiségi jogi igényt, ezzel eleget tett a személyes igényérvényesítés kötelezettségének, ezért alaptörvény-konform bírói jogértelmezés esetén nem lehetne a jogutódot a perbelépésből kizárni. Az indítványozó amellet is érvelt, hogy a jelen esetben a jogviszony természete nem zárja ki a jogutódlást, így a Pp. 240. § (1) bekezdés f) pontja sem lehetett volna akadálya

a perbeli jogutódlásnak. Az ezzel ellentétes jogértelmezés oda vezethetne, hogy akár egy „több mint egy évszázada ismert név mögötti egyszerű cégformaváltás is a jogvédelem megszűnését eredményezné.”

- [11] 3.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme körében az indítványozó a bírósághoz fordulás jogára hivatkozott. Idézte az Alkotmánybíróság számos korábbi határozatát, utalva a hatékony bírói jogvédelem követelményére, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Az alkotmányjogi panasz szerint: „A tisztességes eljáráshoz való alapvető jog az államra elsődlegesen azt a kötelezettséget telepíti, hogy biztosítsa a bírói jogvédelmet, vagyis tegye lehetővé a bírói út igénybevételét”. A jelen ügyben a támadott bírói döntés azért alaptörvény-ellenes az indítványozó szerint, mert az elsőfokú bíróság jogsérelmet megállapító döntésének hatályon kívül helyezésével és az eljárás megszüntetésével az indítványozó – mint általános jogutód – nem kapott jogvédelmet. Az indítványozó itt is megismételte, hogy az FKF brand a beolvadást követően is tovább él, és neki jogi érdeke fűződik ahhoz, hogy a perben érdemi ítélet szülessen. Kifejtette, hogy amennyiben adható olyan értelmezés az ügyben alkalmazandó jogszabályoknak, amely a jogvédelemre érdemes indítványozó esetében a perbe vitt jogokról való érdemi döntést lehetővé teszi, akkor az ügyben eljáró bíróságoknak alkotmányos kötelezettsége azt követni. Azzal, hogy az ítéletábrla és a Kúria a Ptk. és az Smtv. rendelkezéseit úgy értelmezte, hogy az indítványozó perbelépésének a lehetőségét kizárta, megsértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [12] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt dönten kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezekon kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [13] Jelen esetben a panasz nem felel meg ezeknek a követelményeknek, az alábbiak miatt.
- [14] 5. Az indítványozó – a Kúria mint másodfokú bíróság Pfv.IV.24.590/2022/2. számú végzése átvételének időpontjához képest – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtotta be az alkotmányjogi panaszt. A jogi képviselő a meghatalmazást csatolta. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmére hivatkozott – megjelölve az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését –, továbbá a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőséget kimerítette.
- [15] 6. Megállapítható volt, hogy az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek eleget tesz: a) tartalmazza a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 27. § (1) bekezdés]; b) az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [a VI. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése kapcsán – az indítvány lényegi tartalma szerint – azt, hogy a bíróság úgy értelmezte az alkalmazandó jogszabályokat, hogy annak következtében az indítványozó a felperes jogutódjaként nem léphetett be a sajtó-helyreigazítás iránt indított perbe, pedig a felperes által kifogásolt közléseket az indítványozó magára nézve is sérelmesnek tartja]; c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést (a Kúria Pfv.IV.24.590/2022/2. számú végzése); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [VI. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével; valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a bírói döntést.
- [16] 7. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [17] Az indítványozó mind az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése, mind a XXVIII. cikk (1) bekezdése összefüggésében azt sérelmezi, hogy a Kúria – egyetértve a Fővárosi Ítéletábrlával – a Ptk. 2:54. § (1) bekezdését és az Smtv.

12. § (1) bekezdését, a PK 13. számú állásfoglalásra is figyelemmel, olyan anyagi jogi szabályokként értelmezte, amelyek szerint a személyhez kötött sajtó-helyreigazítási igény vonatkozásában anyagi jogutódlás nem lehetséges, az indítványozó – mint a sajtóközlemény közzétételkor még létre nem jött jogi személy – a felperes jogutódljaként az általános jogutódlás ellenére, speciálisan a sajtó-helyreigazítás tekintetében nem léphet be a perbe, és erre való tekintettel a Pp. 240. § (1) bekezdés *f*) pontja alapján, pergátló akadály miatt, meg kellett szüntetni az eljárást.
- [18] Az indítványozónak a bíróságok speciális – a személyhez kötött sajtó-helyreigazítási igényre vonatkozó – anyagi jogi jogutódlással kapcsolatos jogszabályi rendelkezések, valamint a Pp. eljárást megszüntető okokat szabályozó rendelkezése értelmezését kifogásoló panaszra kapcsán az Alkotmánybíróság fenntartja, hogy nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3098/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [28]; 3064/2017. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [9]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető az általános hatáskörű bírósági szervezetrendszer általános felülbírálati fórumának, feladata az igazságszolgáltatással összefüggésben az alkotmányossági jogviták eldöntése, vagyis alkotmányjogi, nem pedig szakjogi kérdésekben dönt, a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata” {3273/2016. (XII. 20.) AB végzés, Indokolás [13]; 3064/2017. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [9]}. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy az indítványozó által hivatkozott tisztességes bírósági eljárás alapjoga nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést tévesnek tartja, nem tekinthető az eljárás tisztességessége követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek {3065/2021. (II. 19.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [19] Az alkotmányjogi panaszban megfogalmazott aggályok tekintetében az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy azok alapvetően nem különböznek a peres eljárás során, különösen a fellebbezés keretében is előadott – és a Kúria megindokolt végzése által már elbírált – szakjogi érvektől. Az Alkotmánybíróság álláspontja alapján azok tehát tartalmilag a bírósági eljárás ismételt felülbírálatára irányulnak, amelyre az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. {Hasonlóan: 3231/2015. (XI. 23.) AB végzés, Indokolás [16]; 3228/2023. (V. 5.) AB végzés, Indokolás [19].}
- [20] 8. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként így arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 29. §-ában megfogalmazott befogadhatósági akadályban szenved. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt, figyelemmel az Abtv. említett 29. §-ában foglaltakra, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2023. július 3.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörchnerné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1622/2022.

• • •